Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація водъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . . . 45 к
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 125. | Нинѣ: гр. к. Доротея Еп. рим. к. Адольфа | Завтра: Висаріона, Марка | Пятниця 5 (17) червня 1892. | Всходъ сонця 4 г. 0 м.; заходъ 8 г. 0 м. Баром. 750 терм. + 21·0° + 9·5°. | Рôкъ II.

Пос. Телишевскій о валютѣ.

Мы вже доносили, що посолъ Телишевскій промавлявъ въ комісіи валютовôй и тамъ высказавъ ся рѣшучо противъ грошей паперовыхъ та заявивъ ся за золотою валютою. Якъ вже звѣстно, знайшла золота валюта богато противникôвъ въ Радѣ державнôй, далеко бôльше якъ того можна було сподѣвати ся. Длячого пос. Телишевскій есть за золотою валютою, побачимо то зъ его бесѣды въ комісіи валютовôй, котрои головный змѣстъ тутъ подаемо.

Пос. Телишевскій говоривъ: ,,Господарка паперова не мае въ менѣ приятеля, але навѣть я рѣшучій противникъ еѣ, бо гадаю, що кождый, хто лишь поверховно занимавъ ся історіею гроша и честно задивлявъ ся на сю справу, не може побиватись за господаркою паперового гроша, хиба що вôнъ ставляе свою тактику партійну высше понадъ интересъ державы и загалу горожанъ.

Що можна бути за однымъ металемъ, що можна встоюватись чи то за бѣлымъ чи за жовтымъ металемъ, що можна бути чи то за высшою чи за низшою реляціею, за тяжшимъ чи за лекшимъ ґульденомъ — се вже дуже добре понятне якъ для мене такъ и кождого зъ насъ. Рôвножъ можна поняти, що сей або той побиваесь за обома металями, за такъ званымъ біметалізмомъ, и хотѣвъ бы, щобы зъ обохъ тыхъ металѣвъ выбивали ся рôвночасно грошѣ и стали монетою, — бо на пôдпиране тыхъ біметалістичныхъ поглядôвъ подае історія розвою справы грошевои не лишь загальна, але такожь специяльно нашои державы, деякй точки опоры, и то, пôсля моеѣ гадки, досыть поважнй, котрыхъ бы не годилось поминати, коли бы то лишь вôдъ насъ залежало. Але щобы побивати ся за задержанемъ теперѣшныхъ вôдносинъ грошевыхъ, щобы тй вôдносины були хосеннй для нашои економіѣ для розвою нашого промыслу, нашого рôльництва та нашои господарки державнои и краевои, сего я не мôгъ добачити въ нѣчôмъ и вôдгадати, хочь и якъ старавъ ся о се.

По основнôмъ и пильнôмъ перестудіованю цѣлои справы прийшовъ я до пересвѣдченя, що неможливо на основѣ теперѣшныхъ монетарныхъ вôдносинъ розвивати нашй економічнй справы и поправити ихъ въ будучности; що якъ доки не порѣшена наша справа валютова, мусимо побоюватись кождого дня, чи нашй добутки економічнй наразъ не поплывуть зъ водою, хочь мы не завинимо въ тôмъ анѣ не приложимось до того, а лишь выключно въ наслѣдокъ фактôвъ на котрй не можемо мати нѣякого вплыву. Бо годѣ заперечити, що нашй грошѣ стратили вартôсть и що цѣлкомъ не вôдповѣдають вымогамъ, якй ставляють ся и мусять ставляти ся до мѣры вартости. Тажь ся наша мѣра зъ року на рôкъ, зъ дня на день стае то довша то коротша; она не мае тои стрôйности, яку повинна мати безусловно яко мѣра.

Треба лишь приpôвняти цѣны срѣбла вôдъ 1851 р. по нинѣшный день, а кождый мусить набрати пересвѣдченя, що при ,,теперѣшныхъ обставинахъ“, годѣ задержати срѣбло за одиноку пôдставу нашои системы грошевои, коли взагалѣ по 1878 р. можна уважати срѣбло за пôдставу нашои системы грошевои, бо по засистованю выбиваня срѣбла, наша валюта фактично роздѣлена вôдъ срѣбла.

Хто не хоче пôзнати наслѣдкôвъ господарки паперовымъ грошемъ зъ історіѣ нашои вôтчины, сей най пôзнасть ихъ зъ історіѣ сусѣдной намъ державы. Маю на думцѣ Россію. Въ Россіи заведено паперовый грôшь указомъ зъ 29 грудня 1768 р. Въ 1786 р. дойшли асиґнаты до вартости 40 міліонôвъ рублѣвъ. Въ 1786 р., рубель паперовый мавъ ще цѣлкомъ рôвну вартôсть зъ срѣбнымъ рублемъ. Въ тôмъ роцѣ прийшло до емісіѣ новыхъ 80 міліонôвъ рублѣвъ и заразъ за одного рубля срѣбломъ, плачено вже рубля и 45 копійокъ асиґнатами. По закôнченю наполеоньскихъ военъ, збôльшило ся число асиґнатъ, якй були въ обѣзѣ, на 800 міліонôвъ рублѣвъ и въ 1815 р. паперовый рубель мавъ вартости $23^{3}/_{7}$ копійокъ срѣбломъ, се значить, що за рубля срѣбломъ, треба було платити 4 рублѣ и 8 копійокъ асиґнатами, отже властиво, хто мавъ въ кишенѣ одного рубля асиґнатами, мавъ лишь дѣйстно 23 копійокъ. Въ 1839 р. зредуковано суму рублѣвъ асиґнатами зъ 800 на 595 міліонôвъ, при помочи двократнои заграничнои 6% вои позички, при чôмъ въ 1817 р. за кождыхъ 85 рублѣвъ въ асиґнатахъ, выплачувано облиґацію довжну на 100 рублѣвъ. Але и се не помогло. Въ 1837 р. указомъ зъ 1 липня, установлено реляцію мѣжь срѣбнымъ рублемъ а паперовымъ, заявляючи, що рубель срѣбломъ варта $3^{1}/_{2}$ рубля асиґнатами. Въ 1846 р. перемѣнено асиґнаты на рублѣ кредитнй, при чôмъ за кождыхъ $3^{1}/_{2}$ рубля асиґнатами давано одного рубля въ кредитныхъ білетахъ. При тôмъ знесено примусовый курсъ и привернено выплату готôвкою. Въ 1853 року скликано специяльну комісію и она оповѣстила такій выказъ: припасôвъ металю було на 123,707.380 рублѣвъ, процентуючихъ ся паперôвъ на 23,087.488 рублѣвъ, а кредитныхъ білетôвъ на 311,375.581 рублѣвъ. Въ 1855 р. застановило правительство въ наслѣдоиъ крымскои вôйны выплату готôвкою, оголосило, що кредитнй білеты не суть выплатнй и наложило на нихъ примусовый курсъ. Заразомъ заповѣло, що

Старый рыбакъ.

Образокъ зъ Дальмаціѣ.

На высокôмъ морскôмъ березѣ стоявъ старый, похилый Марко и дививъ ся журными очима на полудне. — И треба менѣ було якъ разъ нинѣ высилати сына, нинѣ, коли вѣтры зô всѣхъ сторôнъ навхрестъ вѣють понадъ нашою стороною! — бурмотѣли его вузкй уста, а въ кутикахъ коло нихъ и на блѣдôмъ запалôмъ лицю выступила цѣла сѣтка морщинъ та складôвъ. Бо Марко вже старый, дуже старый и мае тôльки сына, одинака, вже майже сороклѣтнього Біяджія, до котрого прилягъ цѣлымъ серцемъ, вôдъ котрого зависить цѣле его житє — и отсе той сынъ плыве теперь по бурливôмъ мори, а вôнъ, батько, спонукавъ его до того, та выславъ на море въ ночи ловити рыбу. А сынъ хотѣвъ самъ дома остати при домашнôй ватрѣ та засилюючи очко за очко, плести сѣтки! — Матери вже давно не було, а „хлопець“ дотеперь ще не подруживъ ся; отже мешкали въ двôйку въ убогôй хатинѣ надъ заливомъ и занимались рыболовлею.

Марка вже опускають силы. Вôнъ плете сѣтки, направляе вержки, помѣжь зôвялымъ морскимъ хвастомъ вышукуе цѣлй купы малыхъ прозорыхъ ракôвъ на принаду для рыбъ и самъ такожь выходить зъ удкою на рыбы, бо се вже лекша робота. Деколи ѣздить такожь човномъ по заливѣ, зъ тризубомъ въ рукахъ. И выглядае вôнъ тогды у своѣй споловѣлôй синôй одежи такъ, якъ старенькій богъ морскій Нептунъ, котрого скинули зъ себе меткй воднй конѣ и вôнъ опинивъ ся въ човнѣ.

Але его сивй очи, що вызирають зъ-пôдъ корчастыхъ, чорносивыхъ бровъ, бачать ще добре, що дѣесь на днѣ моря, и вôнъ якъ лишь узрить, що осьмоногій поліпъ пôдôйшовъ ему спокôйно пôдъ руки, то тризубъ летить сейчасъ на дно и небавомъ являесь надъ водою поліпъ, трѣпоче ся та ве ся. Коли ранокъ гарный, то и кôлька такихъ поліпôвъ вôнъ зловить, а до того ще й кôлька грубыхъ морскихъ ракôвъ. А на удку зловить вôнъ неразъ дуже гарну, мовь срѣбло блыскучу рыбу. Тогды несе вôнъ вдоволено свою добычу въ село и продае комубудь; а що лишить ся, то вже припадае до ихъ кухнѣ. Тай тыхъ кôлька крейцарѣвъ заробку минае ся на ѣду.

Колижь однакъ его сынъ верне зъ бôльшои рыболовлѣ домôвъ, то звычайно и заробокъ бôльшій, а тогды неоденъ грôшь опинить ся въ скарбонцѣ, призначенôй на чорну годину. Рыбакъ осторожный; не вѣрить щедротѣ моря, не вѣрить своему здоровлю.

Старого Марка знае кожда дитина надъ заливомъ. Вôнъ все мае для дѣтей якйсь дарунки, чи то рѣдкй острокôнчастй слимаки, чи гарнй мушлѣ, чи зновъ якесь закрашене скло, або сорокатый ґузикъ. И дѣти бѣжуть на зустрѣчь ему, якъ лишь побачать, що вертае зъ ловлѣ; бо вôнъ показуе имъ всѣлякй звѣрята, розповѣдае имъ про нихъ вôдповѣдно до дитячого розуму и вчить ихъ называти тй сотворѣня. И старй и молодй радо видять сивого рыбака, а ему зъ тымъ такъ добре, що хочь самъ и якъ бѣдный, а все на виду веселый и вдоволеный.

Однакъ теперь стоить вôнъ въ розпуцѣ при каплици св. Біяджія. Каплиця ся стоить на высокôмъ горбѣ, а довкола неи шумять зеленй сосны, а темне дерево житя и лискучй мірты вкрывають скалы. Сю каплицю видко далеко на голубôмъ мори и она служить дороговказомъ для морякôвъ, коли тй попри крутй береги пôвострова хотять добити ся до залива.

Нинѣ море не голубе, не спокôйне. Полудневый осѣнный вѣтеръ гуде понадъ мрачными водами Адріѣ. Запѣненй филѣ котять ся, неначе скоре, дике стадо бѣлогривыхъ коней, и бють о берегъ. Грôмко лопотять вируючй филѣ и запѣнеными раменами драпають ся въ гору на скалы, мовь бы хотѣли утечи

выплату готôвкою пôдôйме до трохъ лѣтъ, але до сего не прийшло. Ажь до 1876 р. було кредитныхъ білетôвъ въ обѣзѣ на загальну суму 735 міліоновъ. Зъ 1 сѣчня 1879 р. дôйшли они до сумы 1.162 міл. и въ тôй высотѣ суть они по нинѣшный день въ обѣзѣ. Передъ 1876 р. плачено за $^1/_8$ імперіяла въ золотѣ 6 рублѣвъ 50 копійокъ, въ 1878 р. 8 руб. 60 коп., въ 1884 р. 8 руб. 20 коп., а теперь платить ся асиґнатами.

А уважавъ я потрѣбнымъ се навести на доказъ, що паперовый грошь, скорше чи пôзнѣйше, мстить ся на своихъ творцяхъ. Хто побиваєсь за емісією нотъ державныхъ, той повиненъ якъ найобережнѣйше зъ тымъ поступати. Зъ тои причины я все вставлювавъ ся за системою звôнкого гроша.

Але зъ мене также неприхильникъ біметалізму, бо при біметалістичнôй системѣ приходять въ оборотѣ властиво двѣ мѣры вартости, а удержати мѣжь ними рôвномѣрну пропорцію не въ нашôй змозѣ. Одна зъ нихъ буде все або за коротка або за довга. Мы не можемо удержати ихъ въ рôвномѣрности, бо коли пôднесесь вартôсть срѣбла за границею, вывандрує тамъ срѣбло, а противно, коли вартôсть срѣбла за границею упаде при рôвночаснôмъ у насъ раґі, то приплыве до насъ срѣбло, а намъ не лишаєсь нѣчого иншого, якъ застановити выбиване металю, що стративъ вартôсть, коли не має выйти величезна необчислена шкода для державы, рôльництва, торговлѣ и промыслу.

Таке саме було бы и зъ золотомъ, коли бы оно мало ввестись за металь валютовый побôчь срѣбла. Прошу лишь поглянути на Францію, що тамъ сталось: потреба було доконечно застановити выбиване срѣбла.

Я отже за однымъ металемъ, — а радше прихильникъ валюты опертои на золотѣ, бо маю пересвѣдчене, що коли хочемо мати релятивно сталу мѣру вартости, мусимо приняти за ту мѣру золото, котре ажь по нинѣшный день остало яко найбôльше стала мѣра вартости.

Я радъ бачивъ бы, щобы золото заведено до нашои системы валютовои — на разѣ щобы лишь введено золото а не валюту золоту. Я не бувъ бы на разѣ за чистою валютою золотою, яко такою, бо, пôсля моеѣ гадки, мы не можемо въ тôй стадіи пôднятн выплаты готôвкою, а пôдъ выплатою готôвкою я розумѣю не стягнене нотъ державныхъ, лишь отворене касъ банковыхъ и выдаване золота за банкноты, якѝ суть въ обѣзѣ. На се не маємо ще потрѣбного золота, — мы маємо ще придбати єго и ажь по придбаню приступити до выплатъ готôвкою.

(Конець буде).

Рада державна.

Вчера вôдбуло ся коротке засѣдане Палаты панôвъ, на котрôмъ ухвалено законъ о податку біржевôмъ и законъ о вѣденьскихъ будôвляхъ комунікаційныхъ. Въ справѣ додатку на дорожню для урядникôвъ державныхъ посгановила Палата панôвъ противъ ухвалы Палаты пословъ обставати при своѣмъ и призначила на то лишь 500.000 зр. Въ наслѣдокъ того настане отже выпадокъ предвидженый въ §. 77 реґуляміну Палаты пословъ.

На вчерашнôмъ засѣданю комісіѣ валютовои пôдпиравъ пос. Козловскій внесене пос. Краиньского, щобы въ 1 арт. закона монетарного було сказано замѣсть „золота валюта" — „валюта коронова" або „австро-угорска валюта коронова". Черезъ приняте внесеня Краиньского, не буде зовсѣмъ границя занепокоєна, а справа урегульованя валюты не потерпить такожь нѣчого. За внесенємъ Краиньского промавлявъ такожь и пос. Найвіртъ, котрый доказувавъ, що публика набрала недовѣрія до урегульованя валюты черезъ то, що єѣ хоче ся теперь конче переперти. — Пос. Яксъ доказувавъ, що урегулюване валюты зруйнує рôльникôвъ и продуцентôвъ. — Пос. Рутовскій промавлявъ за золотою валютою и не подѣлявъ поглядôвъ передбесѣдника, доказуючи, що для бѣдныхъ рôльникôвъ валюта єсть рôвнодушна.

Промавляли ще послы Менґеръ, Кайцль, Пленеръ и Барайтеръ, а вôдтакъ приступлено до голосованя. Внесене Краиньского вôдкинено 30 голосами противъ 9, а принято арт. I о заведеню валюты золотои 29 голосами противъ 11. Противъ арт. I голосовали мѣжь иншими послы: Козловскій, Краиньскій и Піньскій.

Переглядъ політичный.

Законъ о стабілізаціи инспекторôвъ окружныхъ въ Галичинѣ одержавъ вже Найвысшу санкцію.

П. Міністеръ справедливости перенѣсъ до Львова нотарѣвъ: Фр. Пішека зъ Снятина, Леопольда Кукавского изъ Збаража. Михаила Ленартовича зъ Коломыѣ и Ант. Витославского зъ Бродôвъ.

Въ Контоваль, въ Горипіи, выбухли були оногды великѝ розрухи. Передъ домомъ сиротъ, де якъ кажуть, збыткувано ся надъ спротами, зôбралась була велика товпа народу и повыбивала вôкна въ монастирѣ женьскôмъ та вломила ся до самого монастиря. Войско мусѣло робити порядокъ.

Кн. Бісмаркъ має въ недѣлю приѣхати до Вѣдня, а вô второкъ выѣде зъ вôдтамъ до Кісінґенъ.

Köln. Ztg. доносить, що подорожь кн. Фердинанда до Анґліѣ мала головно ту цѣль, щобы тамъ зложити князеви Уельскому и єго женѣ подяку за вставлене ся у царя за Болгарією. То вставлене ся мало поки що такій наслѣдокъ, що царь заказавъ давати болгарскимъ еміґрантамъ яку небудь урядову помôчь.

Новинки.

Львôвъ дня 16 червня.

— **Громадѣ Букôвско**, въ сянôцкôмъ повѣтѣ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на будову школы.

— **Перенесеня.** П. Міністеръ судôвництва перенѣсъ: судью повѣтового Якова Цетнарского въ Потока до Бучача; адъюнктôвъ: Вільг. Іонаса въ Бôбрки и Филипа Дрекслера въ Синявы — обохъ до Стрыя, Кав. Янка въ Бучача до Глинянъ, Ив. Ґайльгофера въ Глинянъ до Добромиля, Іос. Тарнавского въ Синявы до Нижанковичь, вкôнци адъюнкта суду повѣтового Гольбовского вô Львова до Радехова. — Дирекція почтъ и телеґрафôвъ перенесла контрольора почтового Людвика Кльочковского въ Дрогобича до Львова, а офіціяла почтового Леопольда Корытовского вô Львова до Ясла въ порученємъ обняти провôдъ при тамошнôмъ урядѣ почтовôмъ и телеґрафічнôмъ. — Выдѣлъ краєвый перенѣсъ кондукторôвъ краєвыхъ дорôгъ: Ґустава Творовского въ Липôвця въ пов. хшанôвскôмъ до Збаража, Володислава Ріґера вô Збаража до Решова, Альф. Ванъ Рой въ Решова до Вадовиць а Ґустава Хріста въ Ярославля до Липôвця, поручаючи єму при тôмъ будову дороги до закладу купелевого въ Ивоничу.

— **Именованя.** П. Міністеръ справедливости именувавъ секретарями рады адъюнктôвъ: Ор. Цицимирского въ Тернополя для высшого суду краєвого у Львовѣ; Волод. Гладышовского въ Сяноцѣ для тамошного суду окружного. — Судьями повѣтовыми именованѝ: адъюнктъ Людвикъ Марковскій вô Львова для Войнилова и адъюнктъ Володимиръ Гуваръ вô Стрыя до Золотого Потока. Адъюнктами повѣтовыми именованѝ: Гіршъ Ґутъ въ Печенѣжина для Сянока, Володимиръ Заградникъ въ Судовои Вишнѣ для Самбора, Едм. Филипъ вô Сокаля и Іос. Огановичь въ Равы, оба для Львова, Францъ Лімбахъ въ Мединичь для Тернополя, Кароль Копецъ въ Нижанковичь для Перемышля, дръ Володимиръ Ковицкій въ Тлустого для Сянока, Ем. Фабрі въ Букôвска для Тернополя.

передъ невмолимою силою бурѣ — втѣкають на сушу.

Темнѝ бовдуры хмаръ сыплють дощемъ и плинуть понадъ бурливымъ моремъ. Блискавицѣ перетинають чорнѝ облаки вздовжь и впоперекъ, ломлять ся на тысячѣ тоненькихъ галузокъ и зъ громомъ спалюють ся въ густôмъ воздусѣ, а тымчасомъ иншѝ грôзно бють о землю, а по нихъ розлягають ся сильнѝ удары и довгѝ громы.

На попуканыхъ скалахъ полудневого рога Лякромы выє бурливе море зô страшною силою. Морскій берегъ дрожить пôдъ вагою гремучихъ филь и высоко бризкає пѣна зъ шумячихъ морскихъ глубокихъ прогалинъ та щелинъ. Ажь на сумно шумячѝ сосны, що вкрывають полудневе узгôре острова, летить пѣна, а зливный дощь полоче ихъ вершки зъ солонои воды, такъ що цѣлѝ потоки падуть въ скалисту кôтлину, подôбну до кратеру звану мертвымъ моремъ.

Въ таку пору тяжка година рыбакови, що не встигъ завчасу заплысти въ яку пристань и схоронитись. Горе човнамъ рыбацкимъ, що по нôчнôй рыболовли не змогли зъ рыбаками втечи на сушу. Немилосерно кидає ихъ буря зъ филѣ на филю, крутить ними, а несподѣваный виръ збуреного моря може ихъ проковтнути безъ слѣду. А якъ приплывуть близько берега, де тяжкѝ сивѝ филѣ бють о нѣмѝ скалы, то струя порыває ихъ зъ собою и зъ гукомъ кидає ихъ буря на скалы, такъ що на трѣски розлѣтають ся.

Пильно дивить ся Марко на море, чи не побачить вôнъ свого човна. Молитвы тихо шепче, а за спасене сына обѣцює дати велику свѣчку до церковцѣ Маріѣ, що тамъ въ прогалинѣ блестить межи скалами и сивозелеными оливами. Та дарма. Якъ далеко быстрымъ окомъ засягне, не бачить нѣчого подôбного до човна; всюды тôлько чорнѝ хмары, сивѝ филѣ. Въ надѣѣ, що сынъ схоронивъ ся до заливу Брено, або въ пристани старого Єпідавра, вернувъ Марко домôвъ.

А проти полудневого рога Лякромы гнало човно и керманичь єго всѣхъ силъ добувавъ, щобы оперти ся перемагаючôй силѣ бурѣ, филѣ перелѣтали понадъ нимъ, такъ що на хвилю щезавъ зовсѣмъ зъ очей. Вôдтакъ являвъ ся знов на горбѣ шпаркои филѣ и спадавъ зъ неи неначе въ бездонну пропасть. И безъ упину зближалось човно до небезпечнои мѣлины, ще разъ пôднялось, упало, а далѣ зъ ломотомъ поплыло на скалы. Въ послѣднôй хвили старавъ ся ще Біяджіо, бо то вôнъ бувъ, кермою здержати човенъ вôдъ скалъ, але керма зломилась, мовъ стебло. Розбитѝ дошки и дилѣ розплилися по водѣ, сѣти щезли въ пѣнѣ. Глумно и злорадно шумѣли воды. По Біяджію и слѣдъ загинувъ.

* * *

Сумно звенѣвъ звôнъ зъ церкви св. Михайла. Сонце запало за оба горбки, поpóслѝ соснами. Захôднѝ выжины горѣли въ свѣтлѣ западаючого сонця.

Въ тѣни высокихъ дубôвъ и кипарисôвъ, люде выкопали мовчки свѣжу могилу, въ котру якъ разъ хоронено — Біяджія. Шнуры, на котрыхъ спущено домовину, вытягнено зъ лопотомъ на гору. Всѣ мовчали, тôлько въ густыхъ оливныхъ садахъ шелестѣвъ вечѣрный леготь и вершки недалекихъ сосонъ тихо колихались, начебъ на прощане кланялись покôйному.

Опершись о величезный кипарисъ, середъ марморовыхъ памятникôвъ мѣйскихъ панôвъ, стоявъ старый Марко зъ остовпѣлыми очима, безъ слезины въ оцѣ, зъ закушеными устами. Священикъ вôдмовивъ приписанѝ молитвы, почôмъ зачали засыпувати могилу. Поглянувши милосерднымъ окомъ на мовчазного рыбака, розôйшли ся всѣ участники похорону.

Неповорушно стоявъ Марко при кипарисѣ. Теперь оставъ вôнъ самъ оденъ, якъ палецъ на сѣмъ свѣтѣ. Море забрало єму єго одинокого сына, пôдпору єго старости, убило въ цвѣтѣ лѣтъ єго и выкинуло мертве тѣло на берегъ! То було те саме море, що живило єго, те саме море, котре вôнъ такъ любивъ, котре єго ще хлопцемъ надило въ далекѝ

Адъюнктами судовъ повѣтовыхъ именованй авскультанты: Жигм. Фінкельштайнъ для Тлустого, Ад. Арцишевскій для Равы, Францъ Марамарошъ для Печенѣжина, Щасн. Маєвскій для Синявы, Меч. Бартъ для Бôбрки, Альфр. Сохацкій для Синявы, Володимиръ Зубрицкій для Судовои Вишнѣ, Игн. Дзеровичъ для Букôвска, Алекс. Дѣдицкій для Заболотова, Конст. Оныпкевичъ для Мединичъ, Ант. Губель для округа львôвского высшого суду краєвого, Ант. Боцюркôвъ для Бучача и Алекс. Ковачокъ для Сокаля.

— **Презенту** на Княждвôръ надало ц. к. Намѣстництво о. Осипови Бурачиньскому въ Криворôвнѣ.

— **Премій для ремѣсниковъ**. Зъ фундаціѣ Винк. Лодя Нониньского вôдбуде ся льосоване тогорôчне дня 19 н. ст. липня, при котрôмъ будуть выграній такй квоты: I. премія 858 зр., II. премія 715 зр., III. премія 572 зр., IV. премія 429 зр. Пôсля статутôвъ фундаціѣ припущенй будуть до тягненя льосôвъ лише тй челядники, котрй: а) въ Галичинѣ або В. кн. Краковскôмъ уродили ся и тамъ приналежать; б) суть римо-, греко-, або вôрмено-католицкого вѣроисповѣданя; в) выучили ся пôсля истнуючяхъ приписôвъ якого ремѣсла, але не можуть его вести задля убожества и г) выкажуть ся свѣдоцтвомъ доброго поведеня, выданымъ урядомъ парохіяльнымъ а затвердженымъ дирекцією поліціѣ у Львовѣ або въ Краковѣ, въ иншихъ же мѣсцевостяхъ дотычнымъ староствомъ. Подання вносити треба найпôзнѣйше до дня 5 липня до Выдѣлу краєвого.

— **Зъ Долины пишуть намъ**: Дня 13 червня с. р. вôдбула ся у насъ школьна маѣвка пôдъ проводомъ управителя школы п. Чапраньского. Погода була гарна. По 3 год. въ полудня вôбралась дѣтвора школьна въ лѣску п. Мисевича и ту при спѣвѣ рускихъ и польскихъ пѣсень забавляли ся якъ не можна красше. Дуже гарно спѣвали дѣвчата въ 2 и 3 клясы, потôмъ 3 и 4 кляса хлопцѣвъ. На угощенє дѣтей зложились п. Навроцка, жена старосты, и п. Грабовеньска, жена судьѣ, а также пп. Новаки. Пп. Навроцка и Грабовеньска дуже щиро займають ся бѣдною школьною молодежію и дають имъ книжки, одежу, обувь и т. п. Около 7 год. вечеромъ прийшли пп. урядники зô староства, суду, уряду податкового, выдѣлу повѣтового и и. При льосованю выгривали дѣти капелюхи, книжки, образки, фартушки, хусточки и т. п. Старшй также забавлялись. Пôдчасъ забавы явивъ ся хоръ мѣщаньскій пôдъ проводомъ п. Горбового и спѣвавъ гарнй пѣснѣ. Дуже подобалось всѣмъ, що п. Лопатиньска була въ народнôмъ строю. За єѣ примѣромъ повиннй иншй пôти, бо въ сѣй околици рѣдко можна надыбати народный стрôй. *В. О.*

— **Обманьство при голосованю** на радныхъ мѣста Львова вже розслѣджено. Показало ся, що 278 картъ сфалшовано черезъ те, що повымазувано одныхъ, а дописувано другихъ горожанъ. Тй 278 голосôвъ узнано неважными. Мимо того всѣ помѣщенй на листѣ мѣскôй дôстали абсолютну бôльшôсть, крôмъ п. Русмана, котрый дôставъ лише 2293 голосôвъ, коли тымчасомъ повиненъ бувъ дôстати 2317 голосôвъ, щобы зôстати раднымъ. Отже выбôръ его уневажнено, а всѣхъ прочихъ признано важнымъ. Для выбору одного радного розписано новй выборы.

стороны. Вôнъ любивъ море зъ давна, якъ лишь може затямити; а теперь зрабувало оно єму его єдину надѣю, его потѣху, забрало собѣ его все добро, — чи не въ нагороду за се, що носило его и живило?

Стоявъ вôнъ такъ сумный, опертый о кипарисъ, тай роздумувавъ свое житє, якъ вôнъ мало добра на свѣтѣ зазнавъ, якъ все навѣщали его тяжкй нещастя; — ажь приступивъ до него поважный священикъ и порушавши его за плечѣ, каже: — Все на свѣтѣ минає. Въ недостижимôй своѣй мудрости веде Господь все до добра. Мы, дѣти Єго, мусимо всяку недолю брати на себе и зносити терпеливо.

— Ой, панъ-отче — вôдповѣвъ, сумно усмѣхнувшись старець, — то була моя одинока пôдпора, а теперь вôнъ въ могилѣ! Тяжке то горе! А ще тяжше менѣ знемощѣлому, сивому батькови.

— Богъ додасть тобѣ силы и се лихо знести. Вôнъ незабуває на своихъ дѣтей. А теперь ходи зô мною, я маю тобѣ дещо важного сказати.

(Конець буде.)

— **Поспѣшнй поѣзды** на дорозѣ Краковъ-Пôдволочиска будуть въ разѣ потребы ставати и въ Мостискахъ, Боркахъ великихъ и Зарваници, а то почавши вôдъ нинѣ.

— **Змѣна властителѣвъ**. Добра Зарудечко, въ повѣтѣ збаражскôмъ, купивъ вôдъ п. Александра Дѣдушицкого п. Ф. Незабитовскій зъ Черемхова.

— **Зъ любови**. Двацять лѣтна донька Михайла Ивонюка, селянина зъ Горечи на Буковинѣ, одержавши вôдъ свого поклонника, вояка, письмо, що вже про ню знати не хоче, бо зъ иншою заручивъ ся въ Чернôвцяхъ, кинула ся зъ розпуки въ Прутъ и утопилась. Тѣла єѣ не вôднайдено до теперь.

— **Катастрофа въ Пшибрамѣ**. Урядово доносять, що число жертвъ, котре мало выносити 332 осôбъ, выносить лише 319, бо вôдшукано 23 гôрниковъ, про котрыхъ думали, що згинули. Зъ 319 нещасныхъ гôрниковъ, що згинули въ закопѣ, було 277 жонатыхъ, 5 вдôвцѣвъ, а 27 нежонатыхъ. По тыхъ номершихъ лишилось 678 сиротъ въ вѣку низше 14 лѣтъ и 64 дѣтей межу 14 а 16 рокомъ житя.

— **Выхôдъ жидôвъ**. Пôсля донесеня Köln. Ztg. потвердило россійске правительство плянъ бр. Гірша, пôсля котрого въ протягу 25 лѣтъ выйде зъ Россіѣ 1,350.000 жидôвъ.

---

† Посмертнй вѣсти.

Померли: Въ Скниловѣ коло Львова о. Онуфрій Зацерковный, дня 14 с. м., въ 58 роцѣ житя, а 28 священьства. — Въ Самборѣ Климентъ Кушнѣръ, сынъ священика зô Сторонны, ученикъ V. клясы ґімн. — Въ Чернôвцяхъ нагло посолъ на буковиньскій Соймъ, Юрій Фльондоръ.

Зъ судовои салѣ.

(Процесъ прасовый).

Кожда честна часопись старає ся о то, щобы писати лишь правду и представляти рѣчь такъ, якъ она дѣйстно єсть. Коли однакожь мимо волѣ редакціѣ зайде якась невѣрнôсть въ подаваныхъ въ часописи фактахъ, або може навѣть и неправда, то редакція обовязана ту невѣрнôсть або неправду спростувати; такъ наказує право и до того можна навѣть змусити редакцію. Тымъ бôльше можна змусити до того таку редакцію, котра изъ злои волѣ помѣстить якусь неправду въ своѣй часописи а вôдтакъ не хоче навѣть помѣстити спростованя, отже не хоче дати дотычнымъ людемъ можнôсть оправдати себе публично. Въ такôмъ случаю судъ може змусити до того редакцію. Таке лучило ся и редакціи „Галицкои Руси", котра не хотѣла умѣстити пятьохъ спростованѣ, надôсланыхъ ѣй послами Олександромъ Барвѣньскимъ и дромъ Д. Савчакомъ. Въ понедѣлокъ вôдбула ся въ сѣй справѣ розправа карна въ львôвскôмъ судѣ краєвôмъ передъ трибуналомъ, зложенымъ зъ радниковъ: Спендаковского, Маєвского, Зубрицкого и Гайдерера. Позываючихъ заступавъ дръ Кость Левицкій, пôзвану редакцію боронивъ дръ Ю. Плевичь, кандидатъ адвокатскій зъ канцеляріѣ дра Ив. Добряньского. По переведенôй розправѣ засудивъ трибуналъ редактора „Гал. Руси" за неумѣщенє спростованѣ, на кару грошеву въ сумѣ 50 зр., а крôмъ того приказавъ умѣстити всѣ пять спростованѣ въ часописи „Галицкая Русь" пôдъ загрозою застановы дальшого выдавництва „Галицкои Руси". Дальше приказавъ трибуналъ умѣстити на вступнôмъ мѣсци въ часописи „Галицкая Русь" дословный змѣстъ запавшого выроку карного, а також оголосити той вырокъ въ часописи „Дѣло" на коштъ редакціѣ „Галицкои Руси" и на заплату коштôвъ поступованя карного.

(Лихварь.)

Передъ звычайнымъ трибуналомъ львôвского суду карного вôдбула ся въ послѣдныхъ двохъ дняхъ розправа противъ Якова Мізеса, жида, 38-лѣтного, властителя реальности (вартости 38.000 зр.), жонатого, караного вже чотири разы за обманьство. Теперь обжаловано его о лихву и иншй проступки.

Прокураторія державна закидає Мізесови, що 1) повѣреный собѣ въ сѣчни 1892 Ернестиною Ч. золотый годинникъ вартости надъ 50 зр. привластивъ собѣ; 2) що въ першихъ мѣсяцяхъ р. 1892 старавъ ся одноросчного охотника бр. Р. намовити до сфалшованя пôдпису якогось офіцира, на скриптѣ довжнôмъ; 3) що въ мартѣ 1892 старавъ ся намовити двохъ свѣдкôвъ до фальшивого зôзнаня въ судѣ въ его справѣ о лихву, 4) вкôнци закидає єму те, що позычаючи рôжнымъ особамъ, найчастѣйше офіцирамъ грошѣ, вызыскувавъ въ страшный спосôбъ ихъ прикре положенє матеріяльне и легкодушнôсть, бо бравъ вôдъ позыченыхъ грошей що найменше 120 процентъ, а дуже часто и 660 процентъ. Черезъ те мôгъ приспѣшити матеріяльну руину довжниковъ. Отже прокураторія обжаловує его о злочинъ спроневѣреня, намову до обманьства и лихву.

Актъ обжалованя наводить кôльканацять характеристичныхъ фактôвъ, дуже докладно справдженыхъ, зъ котрыхъ показує ся, що Мізесъ заходивъ собѣ звычайно зъ молодежію и офіцирами и бравъ вôдъ нихъ страшный процентъ на короткій речинець. Межи иншими поручникъ Р. заплативъ Мізесови понадъ 800 процентъ вôдъ сотки, п. Б. 768 вôдъ сотки, панѣ Ч. вдова по капітанѣ 500 вôдъ сотки.

Мізесъ то не старозаконный жидъ, а еманципованый. Вôнъ убраный пôсля найновѣйшои моды, зъ золотымъ цвікеромъ на носѣ. Вôнъ каже, що до вины не почуває ся, противно вôнъ переконаный, що бувъ „добродѣємъ" для людей, що були въ клопотахъ грошевыхъ, а вдоволявъ ся тымъ, що хто давъ єму „зъ ласки".

Выкруты Мізеса при розправѣ выкликували безнастанну веселôсть межи жидами и жидôвками, що биткомъ наповнили салю и ґалерію.

По переслуханю свѣдкôвъ, котрѣ потвердили всѣ закиды, наведенй въ актѣ обжалованя, вôдчитано вытяги зъ судовои реґістратуры. Зъ нихъ показало ся, що Мізесъ сидѣвъ уже разъ 8 мѣсяцѣвъ, другій разъ пôвтора року, третій и четвертый разъ по 6 мѣсяцѣвъ въ тяжкôй вязници за рôжнй „добродѣйства".

Вчера о 11 год. въ ночи выдано засудъ на Мізеса. Именно засуджено его на три лѣта тяжкои вязницѣ и 1000 зр. кары. Пошкодованыхъ вôдôслано на дорогу цивільну.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 16 червня. При Дирекціи поліціѣ у Львовѣ именованй: Комісаръ Едвардъ Маєръ, старшимъ комісаремъ; концепісты: Завалкевичъ, Матковскій и Кропачекъ, комісарями.

Берлинъ 16 червня. Въ тутешныхъ кругахъ політичныхъ догадують ся, що наслѣдникомъ россійского міністра справъ заграничныхъ, Гірса, буде россійскій амбасадоръ у Вѣдни, кн. Лабановъ-Ростовскій.

Римъ 16 червня. Король и королева италіяньскій мають въ понедѣлокъ выѣхати до Почдаму. Имбріяні назвавъ въ палатѣ послôвъ сю подорожь вѣнцемъ низькои політики вымѣренои противъ свободы. — Парляментъ вôдрочено на часъ неозначеный.

Парижъ 16 червня. Въ процесѣ противъ проводира антісемітôвъ Дрімонда о оскорбу чести віцепрезидента палаты послôвъ Бурдо, засуджено Дрімонда на 3 мѣсяцѣ вязницѣ, 1000 франкôвъ кары и оголошеня выроку въ 80 часописяхъ. Антісеміты зробили таку демонстрацію, що ажь поліція мусѣла робити порядокъ и арештувала кôлькохъ людей.

Брукселя 16 червня. Въ краю всюды спокôй. Має ся вôдбути ще 13 тѣснѣйшихъ выборôвъ до палаты послôвъ и 4 до сенату. Въ палатѣ послôвъ буде 80 клерикалôвъ а 44 лібералôвъ; въ сенатѣ 46 клерикалôвъ а 30 лібералôвъ.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

Инсераты („оповѣщеня приватнѣ") якъ для „Народнои Часописи" такъ такожъ для „Ґазеты Львôвскои" принимає лишь „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де такожъ знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.